

Ne bojte se

Te Jezusove besede so kot rdeča nit skozi vse evangelije. Evangelij ni le veselo oznanilo za razum, temveč tudi za srce: ne preganja le teme nevednosti, temveč tudi strah in tesnobo srca. Izračunali so, da v Svetem pismu 365 krat piše stavek. Ne boj se! Strah je po mnenju psihologov za človeka dober varuh v tem smislu, da človek ne prekorači meja samega sebe in družbenega življenja. Toda v življenju nas plaši toliko strahov, ki nas bremenijo in hromijo.

Prav nič drugačni nismo kot ljudje v Kristusovem času. Te strahove nam hoče Odrašenik razbiti in nam ponuja vero v dobro in zaupanje v Božjo pomoč. Zato pravi v današnjem evangeliju: Ne boj se mala čreda! Strah je neizogiben del našega življenja. Spremlja nas od rojstva do smrti, ker smo telesno in duševno ranljivi in živimo v svetu, v katerem je veliko nasilja. Za naše stoletje pa je značilna še ena oblika strahu: to je strah pred prihodnostjo. Prvikrat v zgodovini je človeštvo sposobno napraviti kolektiven jedrski samomor. Med vzroki za upadanje rojstev je tudi strah staršev pred prihodnostjo, ki čaka njihove otroke. Današnjega človeka ogrožajo prav tiste stvari, ki jih proizvajajo; namreč učinki dela njegovih rok, še bolj pa stvaritve njegovega duha in nagnjenja njegove volje. Sadovi človekove dejavnosti se obračajo tudi proti njemu. Zato ga preveva vsak dan večji strah. Boji se, da se ne bi ti sadovi njegovega uma in ustvarjalnosti spremenili v orodje in orožje samouničenja.

Jezus pa nam kljub vsem tem razlogom za strah tudi danes kliče: Ne bojte se. Ne boj se mala čreda. To lahko reče le On, ki se ni bal tega sveta, dogodkov in ljudi. Spomnimo se samo kakšen pogum je pokazal, ko so ga prišli vklemiti v Getsemani. Samo On, ki ni poznal strahu, lahko pomaga človeka, da se ne boji. Premagal je tudi smrt, to najglobljo korenino vseh strahov. Zato je sveti Pavel mogel zapisati: »Kdo nas bo ločil od ljubezni, s katero nas ljubi Kristus? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota?« V isti neomajni veri je mučenec sveti Justin rekel svojim preganjalcem: »Lahko mi vzamete življenje, a škoditi mi ne morete.« Edino pravo zdravilo proti strahu sta zaupanje in vera v Boga. Vera, da je On zares Oče, ki ne skrbi le za lilije na polju in ptice pod nebom, ampak še veliko bolj za svoje posinovljene otroke. Vera je ponujena kot protiutež našemu strahu. A veruje lahko samo tisti, ki ima v sebi toliko ljubezni in semen dobrega, da se ga vera lahko prime. Tudi to je Božja preizkušnja in vera v dobro je za človeka največja nagrada. V Svetem pismu piše, da v popolni ljubezni ni strahu.

Ljubezen in gorečnost za Boga zmanjšujeta in uničujeta naš strah, saj če imamo dober namen, čisto vest, in če vemo, da izpolnjujemo Božjo voljo, se nimamo česa bati. Še smrti ne. Vera gradi na zaupanju in se meri po zmožnosti zaupanja. Čim večje je zaupanje, tem trdnejša je vera. Ker se vera uresničuje v zaupnem odnosu osebe do osebe, je mogoča in potrebna – na to radi pozabljamo – že v medčloveških odnosih. Kaže se v zaupanju med otroki in starši, med fantom in dekletom, med prijatelji in sodelavci. Blagor človeku, ki zna zaupati in ki je deležen zaupanja. Dokler žena res zaupa možu in ta njej, dotlej nobena težava in preizkušnja njenemu zakonu ne more do živnega. Kakor hitro pa to zaupanje splahni, je njuna zveza dejansko načeta, če že ne razdrta. In znova bosta morala zgraditi most medsebojnega zaupanja.

Naš svetovno znani psiholog Anton Trstenjak je nekoč izjavil: Zaupam v človeka, ker verujem v Boga. S tem je hotel poudariti, kako nas vera v Boga spodbuja, da znamo zaupati v sočloveka. Kristjan mora biti zmožen nadpovprečnega zaupanja v človeka – prav zato ker veruje v Boga, Očeta vseh ljudi, in verjame, da je vsak človek njegov brat oziroma sestra. Vera izbriše strah, ker se nikoli ne zadovolji s sedanostjo, ampak je bistveno usmerjena v prihodnost. Upa in pričakuje. Že na človeški ravni je tako. Čim bolj nekomu zaupamo in čim rajši ga imamo, tem nestrpneje pričakujemo njegov obisk. Podobno naj bi veren človek doživljal svoj odnos do Boga, do njega, ki je trden porok njegove neminljive prihodnosti. Kristjan trdno upa, da se bo nekoč srečal z njim, ki bo obrisal vse solze z njegovih oči, z Njim, ki ga očetovsko ljubi. Torej odpadejo vsi razlogi za strah. Prosimo danes za milost žive vere. Želim vam, da bi čoln svojega življenja potrpežljivo in stanovitno usmerjali v varni pristan, kjer vas čaka Oče. V veri ni strahu!

duhovnik Ervin Mozetič

Vir: www.zupnija-postojna.si/pridiga.php